

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: a) **I. Y.**, b) **V. Y.**, zastoupený žalobkyní ad a) jakožto zákonnou zástupkyní, zastoupení Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Pod Terebkou 12, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2005, č. j. OAM-4391/VL-07-BE01-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2006, č. j. 1 Az 8/2006 - 34,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2006, č. j. 1 Az 8/2006 - 34, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 12. 2005, č. j. OAM-4391/VL-07-BE01-2003, žalovaný neudělil žalobkyni ad a) a jejímu nezletilému synovi - žalobci ad b) - azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně rozhodl tak, že se na žalobkyni a jejího syna nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala dne 9. 2. 2006 česky psanou žalobu, v níž citovala řadu ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, účinného do 31. 12. 2005 (dále jen správní řád), která správní orgán v řízení porušil. Žalovanému mimo jiné vytkla, že ve správním řízení nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci. Důkazy, které si žalovaný opatřil, nebyly úplné a navíc je nezhodnotil správně a ve vzájemné souvislosti. Žalobkyně dále uvedla, že další důvody předloží, až se seznámí s obsahem celého spisového materiálu. Současně požádala, aby jí soud ustanovil bezplatného obhájce z řad advokátů a tlumočníka; poukázala též na svou sociální situaci, která odůvodňuje osvobození od soudních poplatků.

Dne 10. 2. 2006 podala žalobkyně proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu totožného obsahu také jako zákonná zástupkyně svého nezletilého syna. Městský soud tuto žalobu zaevidoval pod sp. zn. 1 Az 9/2006.

Rozsudkem ze dne 13. 6. 2006, č. j. 1 Az 8/2006 - 34, městský soud zamítl žalobu žalobkyně a jejího syna. Usnesením z téhož dne, č. j. 1 Az 8/2006 - 32, městský soud zamítl návrh žalobkyně a jejího syna na ustanovení zástupce.

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně a její syn domáhali zrušení uvedeného rozsudku městského soudu. Jako důvod kasační stížnosti označili nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a v jiné vadě řízení, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobkyně a její syn jsou pro řízení o kasační stížnosti zastoupeni advokátkou na základě smluvně udělené plné moci.

Nesprávné posouzení právní otázky spatřovali v nesprávné interpretaci ustanovení § 12 a § 91 zákona o azylu, když žalovaný a městský soud interpretovali tato ustanovení s ohledem na intenzitu útoků namířených proti žalobkyni. Zdůraznili, že jí bylo několikrát vyhrožováno dokonce fyzickou likvidací a že správní orgán měl přesně a úplně zjistit, zda spolupracovníci opozičního kandidáta a pracovníci společnosti, kde žalobkyně pracovala, byli nebo jsou terčem útoků bývalého nebo současného režimu v zemi původu. Dále namítli, že v otázce překážky vycestování zůstala zcela stranou skutečnost nekyrgyzské národnosti žalobkyně. V těchto nedostatcích žalobci rovněž spatřovali nepřezkoumatelnost, a to jak rozhodnutí žalovaného, tak rozsudku městského soudu. Za nepřezkoumatelné považovali i rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu a způsob, jakým soud tuto otázku přezkoumal. Jako jinou vadu řízení způsobující porušení svého práva na přístup k soudu pak žalobci označili skutečnost, že soud v průběhu řízení komunikoval s žalobkyní výhradně v českém jazyce a tlumočnicka zajistil pouze pro ústní jednání. Žalobkyně tak nemohla soudu vysvětlit svou obavu z národnostního pronásledování a diskriminace.

Žalobci rovněž uvedli několik důvodů, proč by jejich kasační stížnost měla být považována za svým významem podstatně převyšující zájmy žalobců a tedy ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelnou. V prvé řadě argumentovali potřebou obecného zodpovězení otázky míry intenzity pronásledování žadatele o azyl dle § 12 zákona o azylu. Dále poukazovali na otázku nerovnosti postavení účastníka řízení, když řízení před soudem je, na rozdíl od řízení před správním orgánem, vedeno v jazyce, kterému tento účastník nerozumí, a potřebu vymezení mantinelů správní úvahy o udělení humanitárního azylu a jejího přezkumu soudem. Konečně žalobci považovali za důležité, aby se zdejší soud vyslovil k případům žadatelů o azyl, u nichž se podstatně změnila politická či společenská situace v zemi jejich původu během řízení o jejich žádosti, a také k otázce míry ochrany národnostních menšin před diskriminací v řízení o udělení azylu.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl, a ztotožnil se se závěry městského soudu. Dle jeho názoru žalobci v kasační stížnosti uplatnili stejné námitky jako v žalobě. K těm se žalovaný vyjádřil již v řízení o žalobě. Pokud jde o neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný uvedl, že v rámci svého volného správního uvážení nenalezl žádné zvláštní okolnosti, které by udělení humanitárního azylu odůvodňovaly. Žalovaný také nesouhlasil s námitkou ohledně absence tlumočnicka, když městský soud ustanovil tlumočnicku z ruského jazyka usnesením ze dne 14. 4. 2006.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení se o případ přijatelnosti kasační stížnosti může jednat mj. tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení, v jehož důsledku musí být kasační stížnost vyhodnocena jako přijatelná, v konkrétním případě může jít také tehdy, pokud by krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. A dále, pokud by krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Právě takové pochybení zjistil Nejvyšší správní soud v daném případě v postupu městského soudu, a proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná.

Napadeným rozsudkem městský soud rozhodl jak o žalobě žalobkyně, tak o žalobě jejího syna, aniž by před tím samostatně zahájena a vedená řízení náležitým způsobem spojil.

Kromě toho městský soud rozhodl o žalobách, bez toho, že by se předtím zabýval žádostí žalobců o ustanovení zástupce z řad advokátů, a bez toho, že by je vyzval k upřesnění žalobních bodů. Nadto o žádosti o ustanovení zástupce rozhodl městský soud patrně až po té, kdy při ústním jednání vynesl rozsudek ve věci samé. Důsledkem takového postupu je odepření základního práva na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy podle čl. 37 Listiny základních práv a svobod.

Nejvyšší správní soud poté, co dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu. Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo-li zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Právě proto, že Nejvyšší správní soud v popsáném řízení před městským soudem zjistil vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, přezkoumal napadený rozsudek nad rámec stížnostních námitek, a shledal, že kasační stížnost je důvodná.

Ze soudních spisů je patrné, že o žalobách žalobkyně a žalobě jejího syna městský soud zahájil a vedl dvě samostatná řízení, která nespojil do společného řízení náležitým postupem, tedy usnesením dle § 39 odst. 1 s. ř. s. Přesto však městský soud od určitého okamžiku činil některé své procesní úkony vůči oběma účastníkům pouze v rámci řízení vedeného o žalobě žalobkyně. Jako účastníky řízení označil městský soud oba žalobce v usnesení o ustanovení tlumočnicka, v písemném vyhotovení napadeného rozsudku a v usnesení, jímž zamítl návrh na ustanovení zástupce. Naopak v dalších písemnostech, včetně protokolu o jednání soudu, uváděl městský soud jako účastníka řízení pouze žalobkyni. Ze soudního spisu vedeného o žalobě syna žalobkyně plyne, že tento spis byl toliko faktickým úkonem městského soudu připojen k soudnímu spisu žalobkyně před konáním jednání, na němž městský soud vyhlásil svůj rozsudek.

Pokud je tedy syn žalobkyně uveden v napadeném rozsudku jako účastník řízení, nejedná se o pouze o chybu v psaní nebo jinou zřejmou nesprávnost ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. Napadeným rozsudkem městský soud rozhodl o žalobách obou žalobců; tomuto rozhodnutí však předcházela nesprávný, nepřehledný a nejen pro účastníky řízení matoucí postup soudu.

Dále Nejvyšší správní soud ze správního a soudního spisu zjistil, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobcům doručeno do vlastních rukou dne 1. 2. 2006, přičemž podle platné právní úpravy bylo možno proti rozhodnutí žalovaného ve věci azylu podat žalobu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). V žalobách podaných dne 9. 2. 2006 a 10. 2. 2006 žalobci mj. požádali, aby jim soud ustanovil bezplatného obhájce z řad advokátů.

Městský soud zaslal žaloby žalovanému k vyjádření a vyžádal si správní spisy. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žaloby odmítnout z důvodů absence zákonem požadovaných náležitostí. Po té městský soud zaslal žalobkyni vyjádření žalovaného a vyzval ji výzvou v ruském jazyce, aby se vyjádřila k možnosti rozhodnutí bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Dne 13. 6. 2006 pak s ohledem na vyjádření žalobkyně proběhlo za účasti tlumočnice do jazyka ruského ústní jednání a na jeho závěru městský soud vyhlásil rozsudek, jímž žalobu žalobců zamítl. Z protokolu o jednání dne 13. 6. 2006, založeného na č. l. 29 spisu, je zřejmé, že při tomto jednání městský soud o neustanovení zástupce nerozhodl, naopak na konci jednání vyhlásil rozsudek ve věci samé.

Následně je ve spise městského soudu založeno na č. l. 32 a 33 usnesení z téhož dne, jímž se zamítá návrh žalobců na ustanovení zástupce. Zamítnutí žádosti městský soud odůvodnil tím, že v daném stádiu řízení není ustanovení zástupce třeba k ochraně práv žalobců, protože ze spisového materiálu je patrné, že žalobci využili svého práva nechat rozhodnutí žalovaného přezkoumat soudem a jejich návrh měl zákonem požadované náležitosti. Uvedené usnesení bylo žalobkyni doručeno zároveň s písemným vyhotovením napadeného rozsudku městského soudu.

Originál písemného vyhotovení napadeného rozsudku je založen na č. l. 34 spisu. V odůvodnění městský soud uvedl, že rozhodnutí žalovaného přezkoumal „v obecné poloze z pohledu posouzení splnění podmínek pro udělení azylu“, protože „žalobkyně neuvedla žádné konkrétní důvody, v nichž spatřuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného“. Přitom konstatoval, že řádné zjištění skutkového stavu v azylovém řízení spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění země, což žalobkyně učinila. Dále městský soud stručně reprodukoval úvahy žalovaného, a ztotožnil se se závěry o nenaplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b), § 13 a humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stejně tak neshledal podmínky zakládající překážku vycestování dle § 91 zákona o azylu. Zdůraznil zejména nízkou intenzitu útoků, jichž se proti žalobkyni dopouštěli neznámí lidé, a skutečnost, že se sama na nikoho neobrátila se žádostí o pomoc. Poukázal také na to, že ze země původu žalobkyně a její manžel vycestovali legálním způsobem, přičemž svého nezletilého syna zanechali v zemi původu u jeho prarodičů. Uvedené okolnosti svědčí dle městského soudu o tom, že situace žalobců nebyla dostatečně závažná.

Popsaným postupem tak městský soud odepřel žalobcům základní právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. O věci samé totiž rozhodl, aniž by se před tím zabýval žádostí žalobců o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě.

Ze soudního spisu pak dokonce vyplývá, že o této žádosti žalobců rozhodl městský soud až po provedení ústního jednání, na němž vyhlásil svůj rozsudek, byť je datum vydání usnesení o zamítnutí žádosti uvedeno shodně s datem ústního jednání. Usnesení týkající se řízení o žalobě, které bylo vydáno po rozhodnutí ve věci samé, nemůže mít jakoukoli právní relevanci, a to ani pro již proběhlé řízení, ani pro řízení, které bude pokračovat před městským soudem po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu. V tomto smyslu je tedy možné konstatovat, že o žádosti žalobců nebylo rozhodnuto vůbec.

S výhradou výše uvedeného je třeba pro úplnost poukázat na to, že pokud městský soud odůvodnil zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce tím, že žalobci podali žalobu, která měla všechny zákonem požadované náležitosti, pak toto své odůvodnění sám negoval v odůvodnění napadeného rozsudku, když uvedl, že žaloba postrádala konkrétní žalobní body. Nelze také přehlédnout, že žalobci podali žalobu ve formě známé již zdejšímu soudu z jeho úřední činnosti a objevující se v obměněné podobě (kdy rozdílné jsou pouze základní identifikační údaje - osobní data žalobců a označení napadeného rozhodnutí žalovaného) v celé řadě případů ve věcech azylu.

V důsledku postupu městského soudu pak bylo žalobcům, kteří očekávali, že soud rozhodne o jejich žádosti, rovněž znemožněno zvolit si zástupce pro řízení o žalobě cestou plné moci a doplnit svá podání či učinit jiné návrhy prostřednictvím osoby schopné kvalifikovaně hájit jejich zájmy, případně i sami. Právo na právní pomoc neimplikuje jenom právo na ustanovení bezplatného zástupce (při splnění zákonem stanovených podmínek), nýbrž také povinnost soudu umožnit zastoupení na základě plné moci. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná poslední větu ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., podle níž *„požádá-li návrhovátelem o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení.“* Městský soud tedy rozhodl o předmětné žalobě v okamžiku, kdy ještě neuplynula lhůta pro její podání, tedy ani pro její případné rozšíření (srov. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Důvodem přerušení běhu lhůty je právě poskytnutí možnosti, aby žalobci spolu se svým zástupcem připravili či opravili návrh na zahájení řízení, tedy aby případně žalobu doplnili o chybějící žalobní body. Výše popsáním postupem tak městský soud porušil i právo žalobců na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, když mu znemožnil domáhat se stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu.

Zdejší soud se již zabýval případem, kdy krajský soud rozhodl o neustanovení zástupce až jedním z výroků rozhodnutí o věci samé. Takový případ je co do důsledků postupu krajského v právní sféře žalobce obdobný nyní souzené věci. Ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2007, č. j. 4 Azs 454/2005 - 73 (dostupný na www.nssoud.cz), zdejší soud konstatoval, že *požádala-li stěžovatelka v žalobě o ustanovení zástupce a krajský soud o žádosti rozhodl až v rozsudku vedle rozhodnutí o věci samé tak, že se stěžovatelce zástupce pro řízení o žalobě neustanovuje, Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu z úřední povinnosti zruší, protože řízení bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 3 část věty za středníkem s. ř. s.).*

Vzhledem k tomu, že městský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného toliko „v obecné poloze“, protože žaloba neobsahovala žádný konkrétní žalobní bod, zabýval se Nejvyšší správní soud dále i otázkou náležitostí žalob dle § 71 odst. 1 s. ř. s. V této souvislosti připomíná svůj rozsudek ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž upřesnil, že *žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné. Žalobním bodem*

však není uvedení ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit, je-li z hlediska skutkových důvodů jen obecně odkázáno na spisový materiál.

Jestliže dospěl městský soud k závěru, že žaloby neobsahovaly žalobní body a tento nedostatek byl neodstranitelný, měl je dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout. Soudy ve správním soudnictví neprovádějí přezkum rozhodnutí správních orgánů na základě revizního principu, ale s ohledem na dispoziční zásadu, kterou je řízení před správními soudy ovládáno, přezkoumávají rozhodnutí správních orgánů v zásadě pouze v mezích uplatněných žalobních bodů. V tomto smyslu tedy ani neodpovídá zvolená forma rozhodnutí městského soudu (rozsudek) jeho obsahu.

Jak již však zdejší soud shora připomněl, po dobu od podání žádosti o ustanovení zástupce do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení, tedy pro doplnění náležitostí žaloby. Nedostatek náležitostí žaloby tedy nebyl neodstranitelný ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., městský soud se však o jeho odstranění vůbec nepokusil. Nepostupoval tedy v souladu s ustanoveními § 37 odst. 5 a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., která s výzvou k odstranění vad počítají (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2006, č. j. 5 Azs 311/2005 - 44, dostupný na www.nssoud.cz).

Za situace, kdy žalobcům ještě běžela lhůta k podání žaloby (§ 36 odst. 3 s. ř. s.), měl městský soud nejprve rozhodnout o jejich žádosti o ustanovení zástupce. Pokud by této žádosti nevyhověl, měl vyzvat žalobce k odstranění vad žaloby, a teprve poté mohl o žalobě rozhodnout.

Pokud jde o námitku žalobců uplatněnou v kasační stížnosti ohledně toho, že s nimi městský soud v průběhu řízení komunikoval pouze v českém jazyce, jemuž žalobkyně nerozumí zcela bezproblémově, Nejvyšší správní soud podotýká, že takový postup soudu za určitých okolností by mohl rovněž představovat vadu řízení, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 3 část věty za středníkem s. ř. s.). Ze soudního spisu zdejší soud zjistil, že městský soud ustanovil žalobcům tlumočnicka z ruského jazyka usnesením ze dne 14. 4. 2006. K tomu připomíná, že funkce ustanoveného tlumočnicka se nevyčerpává jeho účastí při jednání a tlumočením jeho průběhu. Prostřednictvím ustanoveného tlumočnicka jedná soud s účastníkem i v dalším průběhu řízení. Přitom ustanovený tlumočnick pořizuje potřebné překlady jak na základě požadavku soudu, tak i v případě, kdy se na něj obrátí účastník řízení, případně jeho zástupce.

Dalšími námitkami uplatněnými v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť dospěl-li k závěru, že řízení před městským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 3 část věty za středníkem s. ř. s.), není možné usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek ve vztahu k takovému rozhodnutí, jestliže výsledkem bezvadného procesu by mohlo být rozhodnutí jiné.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v dalším řízení městský soud především zváží spojení řízení o žalobách žalobkyně a jejího syna do jednoho řízení a rozhodne o něm náležitým způsobem; zohlední přitom skutečnost, že o neudělení azylu žalobkyni a jejímu synovi bylo rozhodnuto jedním rozhodnutím, a také rodinný poměr mezi žalobci. Dále městský soud rozhodne o žádosti žalobců o ustanovení zástupce a umožní jim doplnit náležitosti žaloby. Jestliže pak městský soud ustanovil při jednání jiného tlumočnicka, než kterého ustanovil výše uvedeným usnesením, je nezbytné, aby v dalším řízení vyjasnil, který z tlumočnicků je pro dané řízení ustanoven, případně ustanovil nového tlumočnicka.

Nejvyšší správní soud proto ze shora vyložených důvodů rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s., za použití § 109 odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne městský soud o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu